

прѣдставляваше пролѣтъта, окичена съ вѣнци отъ цвѣтя и зеленина. Така минахме прѣзъ града и достигнахме до градския площадъ. Тука бѣха наредени общи трапези за всички граждани. И дѣцата сѣдаха на софрата между възрастнитѣ. Изгладнѣли отъ дългото ходене, съ голѣма охота се нахвърляхме върху хлѣба и госбата, която сладко опустошихме. Даваха ни и малко винце да си пийнемъ. На тия трапези не пускаха само робитѣ и тѣхнитѣ дѣца, ала щомъ гражданитѣ ставаха отъ мѣстото си подиръ ядене, дѣцата на робитѣ, като гладни орляци се нахвърляха и дообираха всичко, що бѣ артисало или недооглозгано на трапезата. Горкитѣ дѣца! Приличаха на изгладнѣли врабчета, които стрѣвно се впускатъ зимно врѣме къмъ сѣка купчина слама.

На софрата и мегдания се срѣщнахъ съ моитѣ другари, съ които веднага тръгнахме да се веселимъ. Цѣлиятъ градъ гължеше отъ страшна навалица. Освѣнѣ гражданитѣ, надошли бѣха много селяни. Това бѣ единъ грамаденъ сборъ (съборъ) или панаиръ, на който се стичаше хиляденъ свѣтъ. Чуваше се викъ до Бога: ревъ на животни, особено магарета, брѣмчене на кавали и зилове, писъкъ на гайди, бумтене на тѣпани и барабани. Баща ми бѣ изпратилъ за този день малко пари да си купя нѣщо и да се полюлѣя на люлки.

По разнитѣ широки мѣста дѣца и младежи играеха всѣкакви игри: кекли, топъ, камъчета, прѣскочи кобила, свинка или гуда и т. н. Около сѣка дружина се тълпѣше народъ да гледа изкустнитѣ играчи. Щомъ нѣкой погрѣши, грѣмъ отъ смѣхъ се изсипваше отгорѣ му. Сполучи ли пѣкъ — хвалби до Бога.